

USNESENÍ

Krajský soud pro mládež v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 10. června 2025 odvolání

mladistvého: **XXXXXX**, narozený XXXXXX v XXXXXX, XXXXXX, trvale bytem XXXXXX,

proti rozsudku Městského soudu pro mládež v Brně, ze dne 30. července 2024, č.j. 8 Tm 21/2024-327, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání mladistvého **zamítá**.

Odůvodnění

1. Citovaným rozsudkem Městského soudu pro mládež v Brně, ze dne 30. července 2024 sp.zn. 8 Tm 21/2024 byl mladistvý XXXXXX, společně s dalšími mladistvými (již odsouzenými) uznán vinným proviněním vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) trestního zákoníku jako spolupachatel podle § 23 trestního zákoníku, kterého se měl dle skutkových zjištění soudu I. stupně měli dopustit v místě, čase a způsobem, popsáním ve výroku napadeného rozsudku, konkrétně tím, že
v blíže nezjištěném čase, v nočních hodinách z 3. 6. 2022 na 4. 6. 2022 v XXXXXX na ulici XXXXXX poté, co XXXXXX, nar. XXXXXX ignoroval jejich pokřikování, jej doběhli a následně mu zamezili v odchodu, XXXXXX si vložil do úst chránič zubů a na pravou ruku si nasadil boxera, kterého přiložil XXXXXX do oblasti žeber a společně chtěli, aby telefonicky kontaktoval někoho, kdo zná J.P., kdy mu mobilní telefon vzali a kontrolovali jeho seznam telefonních kontaktů, poté po něm chtěli peněženku, obojí vrátili a poté musel napsat SMS své matce, že je v pořádku, což poškozený pod pobružkami učinil, následně ho obestoupili a XXXXXX mu vybrožoval, že ho hodí do potoka, vytrhají mu vlasy, že ho ani jeho matka nepozná, XXXXXX mu dal facku otevřenou dlaní do oblasti levé tváře a XXXXXX mu řekl, že jej nepustí, dokud jim neřekne, kde se nachází .P., kdy poškozený dostal hrozný strach umocněný početní převahou mladistvých, kdy jej následně XXXXXX chytnul ze zadu za krk a společně s ostatními mladistvými jej odtáhli zpět do prostoru diskotéky, kde přítelkyně poškozeného .U.H. mladistvým sdělila kontakt na J.P..

2. Za tuto trestnou činnost bylo mladistvému podle § 175 odstavec 2 trestního zákoníku, § 31 odstavec 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže uloženo trestní opatření odnětí svobody v trvání 16 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku, § 33 odstavec 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 26 měsíců.
3. Proti rozsudku podal včas odvolání mladistvý XXXXX, který napadenému rozsudku vytýká, že se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, skutková zjištění interpretoval neobjektivně a pouze v neprospěch mladistvého. Soud I. stupně při vydání rozhodnutí nerespektoval jednu ze základních zásad trestního práva, a to zásadu *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného. Řízení předcházející vydání rozsudku bylo zatíženo vadami, které mohly mít vliv na správnost a zákonnost napadeného rozsudku. Pokud by odvolací soud dal v otázce viny mladistvého soudu I. stupně za pravdu (s čímž obžalovaný nesouhlasí), je nutno upozornit, že soud I. stupně přistoupil k uložení nepřiměřeného trestu co do druhu i jeho výměry. Lze tedy uzavřít, že mladistvý své odvolání opírá o vady rozsudku ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a, b) trestního řádu a co do otázky uložení trestu o ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu.
4. Předně mladistvý nesouhlasí s odůvodněním soud I. stupně, že mladiství jsou problémovými mladíky a poškozený a J.P. nikoliv, když zdůraznil, že to byl právě J.P., který jednomu z obžalovaných ránou zavřenou pěstí umístěnou do oblasti hlavy způsobil poranění vyražením dvou předních zubů. Naopak mladiství nebyli nikdy soudně trestáni a nemají ani záznam v rejstříku přestupků. Dle mladistvého je až zarážející, že J.P., který zcela prokazatelně ublížil na zdraví jednomu z mladistvých, je považován za osobu poškozenou a mladiství za ty problémové. Nadto když J.P. je za své jednání sankcionován pouze v přestupkovém řízení, ale mladiství jsou stíháni v rámci trestního řízení, byť nikomu neublížili na zdraví, ani se o to nesnažili. V tomto kontextu je také nutné celou věc posuzovat. Mladiství nepřistoupili ke zjišťování adresy J.P. bezdůvodně, ale proto, že jednomu z nich J.P. cíleně ublížil na zdraví. Zdůraznil také věk mladistvých, a pokud chtěli identifikovat osobu J.P., tak za účelem předání věci orgánům činným v trestním řízení. Dlužno poznamenat, že ani poškozený S. nevypověděl, že by mu měli obžalovaní, zejména pak obžalovaný XXXXX, jakkoli ublížit. Soud I. stupně do posledního detailu uvěřil výpovědi poškozeného, jež je de facto jediným důkazem, který má za jistých okolností svědčit o vině mladistvého. Nesouhlasí se soudem I. stupně, že výpověď poškozeného S. netrpí žádnými rozpory, když s poukazem na výpovědi u policejního orgánu měla být posuzována osoba poškozeného S. a celkově věrohodnost jeho výpovědi. Naopak k mladistvému, i ostatním mladistvým, soud I. stupně při jejich výpovědích přistupoval s poměrně zjevným despektem hned od prvního momentu. Dále zdůraznil, výpověď přítelkyně poškozeného S., slečny XXXXX, která incidentu nebyla přítomna a nic neviděla, toliko tlumočila, co jí sdělil poškozený S. s tím, že tento měl být vystresovaný. Dále explicitně sdělila, že poškozený se chvíli po odchodu obžalovaných uklidnil, jelikož se vlastně nic nestalo a odešel sám domů. Takové jednání dle mladistvého odporuje tvrzení poškozeného, že byl z daného rozhovoru s obžalovanými natolik vystresovaný a že se bál o své zdraví. Pakliže by tomu tak skutečně bylo, je velmi nepravděpodobné, že by poškozený odešel sám poklidně domů, namísto toho, aby požádal například jeho přítelkyni či jiné přátele o doprovod.
5. Pro účely nadepsaného trestního řízení je stěžejní tvrzení poškozeného, že si měl obžalovaný XXXXX nasadit boxera a tento přiložit k žebrům poškozeného a taktéž že si měl nasadit chránič do úst. Současně však uvedl, že místo, kde s mladistvými hovořil, nebylo osvětleno a byla zde tma a je proto otázkou, jak tedy mohl poškozený údajný

předmět, který mu měl být přiložen k žebrům takto jasně identifikovat, když vlastně nemohl vidět, o jaký předmět se jedná. Namítá, že se tak jedná o domněnku poškozeného, kterou soud nekriticky přejal a nevypořádal se s námitkou obhajoby, jak by mladistvý mohl s poškozeným hovořit, když by měl nasazen chránič zubů. Dle mladistvého nebyla naplněna obligatorní podmínka pro vznik trestní odpovědnosti, a to podmínka naplnění potřebné míry společenské škodlivosti, neboť pokud by poškozený S. skutečně vnímal danou situaci natolik vážně a měl takový strach, jen stěží mu lze uvěřit, že by obžalovaným požadovaný kontakt či adresu J.P. nepředal. Při zachování objektivitu a selského rozumu nelze dospět k jinému závěru, než že zkrátka poškozený ze situace nebyl vystresovaný tak, jak uvádí, z čehož vyplývá, že inkriminovaný moment nebyl natolik vypjatý. Mladistvý shrnul, že celá věc je obklopena značnými pochybnostmi, jež jej znemožňují uznat vinným a v tomto kontextu poukázal na některé zásadní judikaturní závěry ohledně zásady *in dubio pro reo*.

6. Napadán ze strany mladistvého je též výrok o trestním opatření, který je dle mladistvého zcela nepřiměřený. Soudy jsou povinny preferovat alternativní postupy a opatření zaměřené na sociální integraci a prevenci. Použití trestních opatření je přípustné pouze tehdy, kdy by jiným způsobem očividně nebylo možné naplnit účel zákona. Trestní opatření jsou zde tedy chápána jako *ultima ratio*. Soud I. stupně se dle názoru obžalovaného těmito úvahami nezabýval, jelikož toto z odůvodnění rozhodnutí nikterak nevyplývá. Z četné judikatury, týkající se problematiky trestání mladistvých pachatelů trestných činů, lze na tomto místě odkázat např. na usnesení Městského soudu v Praze č.j. 67 Tmo 30/2014 ze dne 20.10.2014, v rámci něhož Městský soud v Praze uvedl, že: „Výše a druh trestního opatření je přiměřené, pokud bere na zřetel i skutečnost, že souzené trestné činnosti se obžalovaný dopustil ve věku, kdy na něj lze nahlížet stále jako na osobu nezralou, jejíž mravní a rozumový vývoj nebyl ještě zdaleka ukončen a pro kterou je charakteristické, že předem nedomýšlí důsledky svého selhání, jímž zpravidla spáchání trestné činnosti je.“ Mladistvý v době skutku měl 16 let, není soudně trestán ani postihován za přestupek. S ohledem na jeho aktuální mravní a rozumový vývoj bylo na místě uložit opatření, které méně závažně postihuje jeho osobu, s důrazem kladeným právě na budoucí vývoj, přičemž tento výsledek by byl bezesporu lépe zajištěn prostřednictvím výchovných či ochranných opatření.
7. Mladistvému polehčovala krom jeho trestní bezúhonnosti také polehčující okolnost stanovená § 41 písm. b), neboť by jednání mladistvého evidentně ovlivnil nedostatek životních zkušeností a obecných znalostí. Tuto skutečnost soud I. stupně v potaz dle odůvodnění rozhodnutí nevzal. Soud I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí také uvedl, že mladistvý neprojevil žádnou sebereflexi. Tento postup soudu I. stupně je však zcela neakceptovatelným, neboť obecným soudům nepřisluší hodnotit přístup obžalovaných či procesní strategii obhajoby a z tohoto pak činit závěry, které se odrážejí v konečné právní kvalifikaci věci. Jak stanovil Ústavní soud např. ve svém nálezu sp. zn. III. ÚS 1624/09, ze dne 5.3.2010: „*právo na obhajobu, které má i ústavněprávní zakotvení (čl. 37 odst. 1 a 2, čl. 40 odst. 3 a 4 Listiny), je koncipováno tak, že obviněný se může, avšak nemusí hájit*; taktika a způsob vedení obhajoby je výlučně v dispozici obviněného; *také volba okamžiku, kdy obviněný s obhajobou vystoupí, je toliko jeho věcí*.“ Závěrem navrhnul, aby byl podané obžaloby zproštěn, případně, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu projednání.
8. Odvolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a obsahovalo veškeré náležitosti odvolání dle ustanovení § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu napadený rozsudek přezkoumal ve vztahu k mladistvému XXXXX, jakož i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytykaných vad.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

9. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo zákonně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména pak s těmi, které mají zabezpečit řádné objasnění věci a právo mladistvého na obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaného rozsudku. Nebyl proto shledán důvod pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
10. Po přezkoumání věci odvolací soud uzavírá, že soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn bez důvodných pochybností a v rozsahu nutném pro rozhodnutí, tak jak stanovuje § 2 odst. 5 trestního řádu. Skutková zjištění soudu I. stupně odpovídají výsledkům provedeného dokazování a jsou úplná a správná, dokazování není nutno doplňovat.
11. Soud I. stupně zhodnotil důkazy, tak jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Zde odvolací soud zdůrazňuje, že je právem soudu I. stupně hodnotit provedené důkazy a odvolací soud takové hodnocení respektuje, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky, pokud nejde o případ důkazů opomenutých, či pokud zjištěný skutkový stav není v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Nic takového nebylo odvolacím soudem zjištěno, soud I. stupně podrobně popsal, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a nelze než uzavřít, že závěry soudu I. stupně jsou po zhodnoceném dokazování zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem.
12. Do hodnotící činnosti soudu prvního stupně může odvolací soud zasahovat jen v těch případech, kdy toto hodnocení nesplňuje požadavky § 2 odst. 6 tr.ř. Dle něj soud, resp. orgány činné v trestním řízení obecně, „*hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu*“. Nadřízený soud proto může vytknout nalézacímu soudu např. nelogičnost jeho hodnocení, nepřihlídnutí k okolnostem významným pro rozhodnutí, opomenutí nějakého důkazu či zkreslení jeho obsahu, nemůže však žádným způsobem zavazovat soud prvního stupně, jak má ten či onen důkaz hodnotit.
13. V hodnotící činnosti soudu prvního stupně nelze shledávat prvky libovůle, případně selektivního hodnocení důkazů. Naopak nalézací soud hodnotil provedené důkazy podrobně, pečlivě a zejména v logickém souladu s jejich obsahem. Vzhledem k tomu, že se nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku s námitkami mladistvého řádně vypořádal, je možno, v reakci na odvolací námitky, do značné míry odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Takovýto postup odvolacího soudu je souladný s judikaturou Ústavního soudu (např. sp.zn. II. ÚS 583/13, I. ÚS 31/12, II. ÚS 2947/08). Mladistvý svými odvolacími námitkami opakuje zvolenou obhajobu, kterou uplatnil již před soudem prvního stupně, resp. polemizuje s hodnocením důkazů soudem prvního stupně. Uvedené odlišné stanovisko obhajoby stran interpretace provedených důkazů však samo o sobě nemůže odůvodnit zrušení napadeného rozsudku odvolacím soudem a vydání rozhodnutí, které by vyznělo ve směru požadavků obhajoby, neboť nalézací soud ve svém rozhodnutí důsledně rozvedl jednotlivé důkazy, jež byly ve věci provedeny, uvedl, z jakých důkazů při rozhodování o vině mladistvého vycházel, přičemž z odůvodnění napadeného rozsudku je zjevná logická návaznost mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními.
14. Je nesporné, že stěžejním důkazem o vina mladistvého je výpověď poškozeného O. S. a zde je na místě připomenout, že tento poškozený neměl nic společného s vyraženými zuby J.R., tedy konfliktu, který předcházel jednání mladistvých. I v případě mladistvého XXXXX odvolací soud zdůrazňuje, že z hlediska posouzení viny mladistvého je irrelevantní, že jednání J.P., který měl konflikt s J.R., bylo postiženo toliko na úrovni přestupku. I mladistvý

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

XXXXXX v podaném odvolání své jednání bagatelizuje, pokud odkazuje na výpověď přítelkyně poškozeného a z této cituje, že se poškozený po odchodu mladistvých uklidnil, jelikož se vlastně nic nestalo a dedukuje v dalších úvahách, jak by se asi poškozený zachoval, pokud by byl natolik z jednání mladistvého a jeho kamarádů vystresován. Stejně tak nelze přisvědčit obhajobě mladistvého, pokud své jednání omlouvá stresem z toho, že J.R. byly vyraženy zuby. Tento pocit je pochopitelný do doby, než mladiství včetně XXXXX jako trestní výprava se vydali hledat J.P. a chovali se k poškozenému způsobem, jak je pospal soud I. stupně ve výroku napadeného rozsudku. Pokud se týká mladistvého XXXXX, tak poškozený jednak jeho jednání detailně popsal, kdy na něj vytáhl „boxer“ a opakovaně si nasazoval ochranu zubů, aby mohl mluvit a z tohoto jednání byl poškozený vystresovaný. Nutno zdůraznit, že mladistvého identifikoval hned druhý den, kdy se od kamarádů dozvěděl jeho jméno a na Instagramu jej poznal. Z výpovědi poškozeného též vyplynulo, že mladistvého neznal, nemohl vědět, že se věnuje boxu, ani že využívá chránič úst a okolnost, že jej měl u sebe potvrdil i J.R.. O roli a podílu XXXXX na trestné činnosti nemá ani odvolací soud žádné pochyby. Výpověď poškozeného není osamocena, ale je podporována např. i výpovědí J.P., který přesto, že byl účasten na předchozím incidentu, se před agresivními mladistvými skrýval v trávě. Je nepochybné, že i mladistvý jednal s motivem odplaty za vyražené zuby J.R., a to velmi agresivně, kdy společně s dalšími byli v přesile. Mladistvý se svými kamarády chtěli od poškozeného získat informace k osobě J.P., který byl účasten v předchozím konfliktu s J.R. a činili tak vyhrožováním poškozenému, že jej zbíjí, hodí jej do potoka, vytrhají mu vlasy. Byť jednání všech mladistvých vykazuje znaky spolupachatelství, tak jednání mladistvého bylo nejaktivnější, navíc za použití zbraně, proto bylo jeho jednání právně kvalifikováno jako provinění vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) trestního zákoníku, a to ve formě úmyslu přímého dle ustanovení § 15 odstavec 1 písm. a) trestního zákoníku. Pokud tedy podané odvolání směřovalo do hodnocení důkazů nalézacím soudem nemohlo z důvodů výše rozvedených obstát. Správně zjištěný skutkový stav nalézacím soudem se patřičným způsobem odrazil i v tom, jakou zvolil kvalifikaci právní. Výrok o vině mladistvého byl proto shledán správným a zákonným.

15. Odvolací soud přezkoumal i uložené trestní opatření a ani zde nebylo shledáno pochybení. Při úvaze, jaké trestní opatření mladistvému uložit, se nalézací soud řídil všemi hledisky uvedenými v ustanovení § 37, § 38, § 39 trestního zákoníku, § 9, § 25 zákona č. 218/2003 Sb., zabýval se osobou mladistvého i jeho poměry, polehčující okolností spočívající v jeho dosavadní bezúhonnosti i okolnostmi případu, zejména podílu mladistvého na celém skutkovém ději. Předně je nutno uvést, že právní kvalifikace jednání mladistvého neumožňuje uložení žádného jiného výchovného trestního opatření ani odklon od trestního řízení. Odvolací soud v uloženém trestním opatření neshledal žádnou nepřiměřenost, která by byla důvodem k zásahu odvolacího soudu do tohoto výroku. Naopak uložené trestní opatření adekvátně reaguje na všechna zjištění nejen k osobě mladistvého, jeho postoji a okolnostem dané trestní věci, kdy, jak již bylo uvedeno, poškozený neměl nic společného se zraněním J.R.. Mladistvému XXXXX nebylo uloženo nepřiměřené trestní opatření, kdy za situace, že toliko nepřiměřenost trestního opatření by mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, byl i tento přezkoumaný výrok o trestním opatření shledán zákonným.
16. Odvolání mladistvého XXXXX bylo vyhodnoceno jako nedůvodné a postupem dle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč.** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Brno 10. června 2025

Mgr. Lenka Králíková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Brázdová